

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΛΑΡΕΝΣ ΚΕΛΑΝΤ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΤΖΟΡΥ

Ο Λούις Άλσιγκ είχε μια ξερή ώρα στην καθημερινή του ζωή: Ύστερα από το φαγητό άπευρετο στο μικρό σαλόνι που ήταν δίπλα στο γραφείο του κι' αφωσιωνόταν στο διάβασμα της εφημερίδας του. Η κόρη του, η αγαπημένη του Μάρτζορυ καθόταν δίπλα του κι' άκουγε όλ' αυτά τα εκπληκτικά νέα που έγραφαν με τη φαντασία τους οι ρεπορτερς. Ο Άλσιγκ την άφηνε κάθε τόσο να τον διακόπτει και να του ζητάει εξηγήσεις και ευχαριστιόταν όταν μπορούσε με τις λίγες εγκυκλοπαιδικές γνώσεις του να την διαφωτίσει για όλα αυτά τα μυστήρια που συνέβαιναν στις όκτώ σελίδες του «Ημερησίου Κήρυκος».

Ο Λούις αγαπούσε την κόρη του μ' ένα τρελλό πάθος. Γι' αυτήν είχε εργασθή σκληρά κι' είχε κοπιάσει. Γι' αυτήν είχε κάνει ένα σωρό άοικίες και γι' αυτήν είχε μαζέψει μια τεράστια περιουσία. Ήθελε ή σπάνια άμορφία της να στολίζεται με τις πιο άμορφες τουαλέτες και τα πιο βαρύνοντα κοσμήματα. Κ' η Μάρτζορυ που καταλάβαινε αυτήν την άφοσίωσή του τόν έλάτρευε κυριολεκτικά σαν θεό της. Γι' αυτήν ό,τι έλεγε ο πατέρας της ήταν σωστό και κανέναν άλλον άνθρωπο δεν παραδεχόταν άνωτέρό του.

— Μάρτζορυ, της έλεγε ο Λούις συχνά, πρόσεξε να μη μιλέξεις στα δίχτυα κανενός νέου. Άφησε μένα να φροντίσω για το μέλλον σου. Έγώ θα σου κιαλέξω τον άντρα που θα είναι κατάλληλος για σύζυγός σου. Σκέψου, είσαι η πρώτη νύφη της Άριζόνας. Ο άνθρωπος λοιπόν που θα σε πάρει πρέπει να είναι άντάξιος σου και να ξέρει να εκτιμήσει την άγάπη σου.

Κ' η άμορφη Μάρτζορυ παραδεχόταν ότι ο πατέρας της είχε δίκιο. Όταν ή φίλες της άρχιζαν να τις διηγούνται τις διάφορες έρωτικές περιπέτειές τους εκείνη χαμογελούσε ειρωνικά και τις κοροΐδευε. Χίλιες φορές είχε άκούσει την κάθε μια τους να λένε ότι ο φίλος της την λάτρευε κι' άλλες τόσες φορές είχε άκούσει ένα σωρό όνόματα νέων που είχαν πάρει σειρά στην καρδιά τους.

Η Άλσιγκ δεν μπορούσε να εξηγήσει πώς τα κατάφεραν ή φίλες της ν' αγαπάνε κάθε δυο μέρες κι' έναν άλλο νέον και να δέχονται απ' αυτόν όλες τις τρυφερότητες της άγάπης του. Και δεν καταλάβαινε γιατί όλ' αυτά τα ειδύλλια τέλειωναν τόσο γρήγορα σαν να ήταν όνειρα μιας νύχτας!

Κι' αυτή ή σκέψις τη βασάνιζε τόσο πολύ, ώστε άπεφάσιζε να ρωτήσει τόν ίδιο τόν Λούις:

— Πατέρα, του έλεγε ένα βράδυ που άπεσύρθησαν στο ιδιαίτερο σαλονάκι τους, θα ήθελα να σου κάνω μια έρώτηση, μα δεν θέλω καθόλου να στενοχωρηθής αν δεν μπορείς να μ' άπαντήσεις: Τι είναι ο έρωτας, μπαμπά;

Ο Άλσιγκ παράτησε το διάβασμά του και την κύτταξε κατάπληκτος.

— Όλες ή φίλες μου, συνεχίσει ή Μάρτζορυ, διαρκώς μιλάνε γι' αυτόν και βασανίζονται εξ' αίτίας του. Μα έγώ δεν μπορώ να καταλάβω γιατί μια γυναίκα άφοσιώνεται τόσο πολύ σ' έναν άνδρα και δεν ευχαριστείται παρά μόνο όταν βρίσκεται κοντά του.

Ο πατέρας της Μάρτζορυ, που ήταν κι' ο πιο καλύτερος φίλος της δεν θύμωσε καθόλου απ' αυτήν την έρώτησή της. Ήξερε ότι ή κόρη του δεν είχε ιδέα από τόν έρωτα. Από μικρή την είχε παραδώσει στις φροντίδες μιας άσπρησθησής δασκάλας, ή οποία ποτέ δεν της επέτρεπε να μιλάει για πράγματα άσχετα με τα μαθήματά της. Έπειτα κι' όταν άκόμη μεγάλωσε δεν την άφησε να διαβάσει ένα αισθηματικό βιβλίο. Προτίμησε να της μάθει όλα τα απόρ, εκτός

από τόν έρωτα. Έτσι ή Μάρτζορυ δεν καταλάβαινε τις φίλες της που της μιλούσαν γι' αυτήν την άγάπη και τις θεωρούσε άνοητες.

— Άκουσε, Μάρτζορυ, της είπε με καλωσύνη. Ο έρωτας είναι κάτι που δεν μπορεί κανείς να εξηγήσει. Έρχεται μόνος του στην καρδιά μας, τη βασανίζει κι' ύστερα φεύγει πάλι και μας αφήνει άπορημένους. Είναι κάτι τρομερό. Σε συμβουλεύω λοιπόν να τόν άποφύγεις. Κάθε φορά που θα νοιώθης ότι άρχισε να ύποφέρη ή καρδιά σου, να έρχεσαι να μου τόν λές κι' έγώ θα προσπαθώ να σε γατρεψώ.

Η Μάρτζορυ τόν φίλησε με τρυφερότητα και πήγε ν' άναπαυθή στο δωμάτιό της. Ύστερα όμως από δυο μέρες ή κόρη του Άλσιγκ έχασε τ' άμορφο σκυλλάκι της. Έτρεξε με δάκρυα στα μάτια στον πατέρα της, έπεσε στην άγκαλιά του και τόν φώναξε:

— Μπαμπά, πονάει πολύ ή καρδιά μου. Πέθανε ο «Μπόμπ». Μου φαίνεται ότι έννοιωσα τόν έρωτα!

Ο πατέρας της τη χάιδεψε με τρυφερότητα και την διαβόησε: — Δεν είναι τίποτε, παιδί μου. Σήμερα κιάλας θα σου φέρω έγώ ένα άλλο σκυλλάκι πιο χαριτωμένο.

Κι' αλήθεια ή Μάρτζορυ, μόλις ο πατέρας της της έφερε τόν καινούριο σκυλλί, γατρεύθηκε από αυτόν τόν πόνο της καρδιάς της.

Πέρασε άκόμη λίγος καιρός και ξαφνικά ή καρδιά της Μάρτζορυ άρχισε πάλι να ύποφέρη:

— Η φίλη μου ή Κρίστιαν, του παραπονέθηκε, δεν έρχεται πια να με ιδή. Έμαθα ότι είναι θυμωμένη μαζί μου. Μήπως αυτός είναι ο έρωτας;

Κι' ο Άλσιγκ φρόντισε να δει την Κρίστιαν και να την παρακαλέσει να έρθη πάλι στην Μάρτζορυ.

Κ' ή κόρη του άρχισε να συνέρχεται από την άπελπισία της και να ξαναβρίσκει τή χαρά της. Έτρεχε με τ' άλογο σι' άέραντα κτήματα του πατέρα της, έπαιζε γκόλφ, πετούσε με τ' άεραλλάνο της κι' έδινε «μάτς» πυγμαχίας με τις ζωηρές φίλες της.

Ο Λούις Άλσιγκ που είχε άνησυχήσει στην αρχή από αυτήν την περιέργεια της κόρης του, τώρα που την έβλεπε ευθυμη, άνεκτησε πάλι τις παλιές συνήθειές του και την ήρεμία του. Η κόρη του είχε ξεχάσει πια τόν έρωτα κι' είχε πάψει να ενδιαφέρεται γι' αυτόν. Όταν τόν βράδυ καθόταν κοντά του δεν είχε πια εκείνο τόν άνησυχό ύφος της. Ήταν ή άθια κι' σκη Μάρτζορυ. Κι' ο Άλσιγκ εξακολούθησε ν' άπολαμβάνει την εφημερίδα του.

Ένα μεσημέρι όμως ή Μάρτζορυ μπήκε έξαλλη στο γραφείο του. Ήταν δακρυσιμένη κι' έτρεμε από έναν άγριο θυμό.

— Πατέρα, του φώναξε, θέλω να μου άγοράσεις τόν καλύτερο αυτοκίνητο της Άριζόνας. Ένας νέος στην 25ην λεωφόρο με πέρασε με τόν δικό του και δεν μπόρεσα να τόν φτάσω μ' όλο τόν πείσμα μου. Ήταν ένας άπαισιος άνθρωπος που γελοΐσε με τις προσπάθειές μου και με κοροΐδευε.

Ο Άλσιγκ χτύπησε τή χοντρή γροθιά του πάνω στο τραπέζι.

— Θα μου πληρώσει πολύ άκριβά αυτήν την συμπεριφορά του, δήλωσε.

Και της άγόρασε ένα δωδεκακύλινδρο άμάξι.

Την άλλη μέρα ή Μάρτζορυ γύρισε μελαγχολική στο μέγαρό της. Δεν είχε όρεξη για φαγητό και σαινόταν ότι είχε κλάψει.

— Τι συνέβη; την ρώτησε ο πατέρας της.

— Αυτός ο κακοΰργος, του άπάντησε, δεν φάνηκε καθόλου σήμερα στην 25η λεωφόρο (Η συνέχεια στη σελ. 50)

Ο Λούις παράτησε την εφημερίδα του.

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ ΚΑΙ ΟΛΙΒΙΑΣ ΛΑΓΚΝΤΟΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 39)

Ιστορία που έκανε όλους τους 'Αμερικανούς να ξεκαρδιστούν από τα γέλια.

Ο Μάρκ Τουαίν κ' η 'Ολιβία έγκατεστάθηκαν στο Μπούφφαλο, σ' ένα κτήμα στις όχθες της λίμνης 'Εριέ, που τους το προσέφερε ο Τζέρβις Λάγκντον.

Οι βιογράφοι του μεγάλου 'Αμερικανού εύθυμογράφου είνε τις περισσότερες φορές πολύ αυστηροί και άδικοι για την γυναίκα του. Η επίδρασι που έξασκουσε η 'Ολιβία στον Μάρκ Τουαίν δεν τον έβλαψε ποτέ. 'Αντιθέτως, του ήταν πολύτιμος.

Η 'Ολιβία δεν ήταν μόνο γραμματέας του. Ήταν και συνεργάτις του. Αυτή διώρθωνε τα χειρόγρατά του, τα καθάρζε από κάθε τι το περιττό, τα έστρωνε και τα έκανε «άφομοιώσιμα» για το άμερικανικό κοινό.

Όταν ο Μάρκ Τουαίν έγραψε το βιβλίο του «Ο πρίγκηπας κι' ο φτωχός», η γυναίκα του διάβαζε το κάθε κεφάλαιό του στα παιδιά τους, στον Τζιμ και στη Σούσου, γιατί αυτή η ιστορία ήταν για παιδιά και μετρούσε το ενδιαφέρον τους από την έκφρασι του προσώπου τους κι' από την προσοχή τους.

Ένα μεσημέρι τέλος, ύστερ' από το διάβασμα στον Τζιμ και στην Σούσου των τελευταίων σελίδων του «Πρίγκηπος και του Φτωχού», είπε στον άνδρα της.

— Μπορείς να το δημοσιεύσης αυτό το μυθιστόρημα. Θ' αρέσει στα παιδιά...

Και δεν γελάσθηκε. Η 'Ολιβία μ' ένα αξιοθαύμαστο τρόπο μάντευε κάθε σκέψι του Μάρκ Τουαίν και του έδινε πάντα φωτισμένες συμβουλές. Ο διάσημος εύθυμογράφος δεν έσχεδίαζε μόνο διηγήματα και μυθιστορήματα. Κατέστρωνε και σχέδια για μεγάλες διαφημιστικές επιχειρήσεις από τις οποίες φανταζόταν ότι θα κέρδιζε εκατομμύρια. Η 'Ολιβία, με το θετικό πνεύμα της, περιώριζε τους ένθουσιασμούς του κ' ήταν πάντα έτοιμη να τον σώση από μια άποτυχία ή καταστροφή.

Μερικά έργα του Μάρκ Τουαίν δεν είδαν ποτέ το φως της δημοσιότητας. Ήμειναν κλειδωμένα στα συρτάρια του. Κι' αυτό οφείλεται στην 'Ολιβία Λάγκντον, γιατί τα θεωρούσε κατώτερα των μεγάλων του έπιτυχιών. Ο Μάρκ Τουαίν όχι μόνο δεν θα κέρδιζε τίποτε από την δημοσίευσί τους, αλλά και θα ζημιωνόταν. Οί 'Αμερικανοί κριτικοί που διάβασαν αργότερα αυτά τα χειρόγραφα της έδωσαν δίκη. Χάρις στο πνεύμα της, στην κρίσι της και στην διορατικότητά της ο Μάρκ Τουαίν δεν δοκίμασε ποτέ τις πικρίες μιας άπογοητεύσεως. Ό,τι έδημοσίευε προκαλούσε τον ένθουσιασμό, τον θαυμασμό και τα γέλια με το άπαράμιλλο χιούμορ του.

ΡΕΝΕ ΣΑΜΠΡΙΓΙΑΚ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΕΝΟΣ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 11)

για το κρέο. Στο χέρι του κρατούσε ένα κόσμημα. Ήταν ένα δώρο μιας παλιάς φίλης του που τον είχε ξεχάσει...

...Την ώρα που ο Πάβλ Καμέλ μπήκε στο δωμάτιο εκείνης της ώμορφης νέας, όλοι μείναν μ' ανοιχτό το στόμα από την κατάληξί τους. Ο Πάβλ ήταν αγνώριστος. Φορούσε το φράκο του κ' ήταν έξαιρετικά περιποιημένος. Προσέφερε μ' ευγένεια μια ανθοδέσμη στη νέα και της εύχθηκε χρόνια πολλά. Οί άλλοι τα είχαν χαμένα. 'Ακόμη κι' αυτή η νοικοκυρά του.

Και κανείς δεν κατάλαβε το δρώμα αυτού του πεινασμένου που θυσίασε την καλύτερη ανάμνησί του για να φερθή σαν κύριος και να περάσει μαζί τους μια εύτυχισμένη Πρωτοχρονια...

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΣΑΪΓΓΙ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 47)

καρύδια !

Όσο για τις μικρές 'Αραπίνες, αυτές από μια έμφυτη κλίσι ασχολούνται στο να φτιάχνουν κουκκλες από κλαδιά δέντρων που τα τυλίγουν σε ξερά χόρτα και παίζουν μαζί τους μ' αληθινή εύχαριστησι.

Στη βιτρίνα που είνε τα παιγνίδια των παιδιών της Σικελίας βλέπει κανείς ένα σωρό πανοπλίες κι' ένα πλήθος κουκκλες με ίπποτικές στολές. 'Ακόμη δε και σήμερα τα έργοστάσια παιγνιδιών στη Σικελία φτιάχνουν μικρούς ίππότας και πεντάμορφες πριγκήπισσες όπως ακριβώς και κατά τον 20όν αιώνα. Γιατί οί κάτοικοι αυτού του Ιταλικού νησιού διατηρούν όλον τον παλιό ρωμαντισμό τους κι' εξακολουθούν να γοητεύονται από τις τρυπτείες και τα ειδύλλια των παλιών ίπποτικών μυθιστορημάτων.

Σήμερα όμως τα πράγματα είνε πολύ διαφορετικά. Το μουσείο το καθηγητού Μπερνάρ, δεν περιλαμβάνει βέβαια τα παι-

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΤΖΟΥΡΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 33)

ρο και μου είχε δηλώσει ότι θα τα ξαναλέγαμε... Τόν περίμενα δυό ολόκληρες ώρες. Ήμουν αποφασισμένη να του δώσω ένα καλό μάθημα.

— Έννοια σου, θα τόν συναντήσης ασφαλώς την άλλη μέρα !

Η Μάρτζορρυ μ' αυτήν την ελπίδα ήσυχασε λιγάκι. Μά δεν μπόρεσε να κοιμηθή αυτήν την νύχτα. Σκεπτόταν διαρκώς τόν «χακούργου» της κ' άκουγε στ' αυτιά της το ερωτικό γέλιο του.

Την άλλη μέρα το πρωί, πήγε πάλι στο ώρισμένο μέρος, μα ο άγνωστος δεν φάνηκε. Σάν τραλλή γύρισε όλους τους δρόμους μήπως τόν συναντήση μα δεν το κατάφερε. Μ' αυτήν τη φορά δεν είχε τίποτε στον πατέρα της. Ο 'Αλσιγκ κατάλαβε ότι τα πράγματα ήταν πολύ σοβαρά.

— Μήπως σε πονάει η καρδιά σου ; τη ρώτησε μ' ανησυχία.

— Όχι ! απάντησε με πείσμα η Μάρτζορρυ. Όχι, δεν θέλω να ιδω αυτόν τόν άθλιο.

Και ξέσπασε σ' ένα απαρηγόρητο κλάμα.

— Ξέρεις τουλάχιστον τόν αριθμό του αυτοκινήτου του ;

— Ναί, είνε 202.568, τ' απάντησε εκείνη. Τόν έβλεπα διαρκώς μπροστά μου κρυφωμένο στα μάτια μου !

Ο 'Αλσιγκ έχοντας το σχέδιό του, δημοσίεψε την άλλη μέρα σ' όλες τις εφημερίδες την ακόλουθη άγγελία :

«Παρακαλείται ο κάτοχος του αυτοκινήτου 202.568 να περάση από το μέγαρο του Λούις 'Αλσιγκ, στον αριθμό 150 της 14ης λεωφόρου, για ύπόθεσι που τόν ενδιαφέρει».

Και πράγματι, ο άγνωστος παρουσιάσθηκε ένα βράδυ στην πιο ιερή ώρα του 'Αλσιγκ. Όταν τόν ανήγγειλαν ο Λούις παράτησε την εφημερίδα του και στύλωσε το βλέμμα του στην πόρτα. Η Μάρτζορρυ ανάνηκε με δυσκολία από την αγωνία της.

— Στις διαταγές σας, τού είχε εκείνος με απλότητα. Με συγχωρείτε που έρχομαι αυτήν την ώρα, αλλά όλη την ημέρα δουλεύω στο εργοστάσιο του πατέρα μου.

Το θάρρος του έκανε καλή εντύπωσι στον 'Αλσιγκ. 'Αλλά και η Μάρτζορρυ ένοιωθε μια κρυφή χαρά από την παρουσία του.

— Κύριε, τού δήλωσε επίσημα ο 'Αλσιγκ, πρέπει να έπανορθώσετε ένα σφάλμα σας. Η κόρη μου διαρκώς κλαίει γιατί δεν δεχθήκατε να συνεχίσετε τόν άγωνα τ' αυτοκινήτου που σας πρότεινε.

Ο νέος που είχε αναγνωρίσει τώρα τη Μάρτζορρυ, έβγαλε μια κρυγή χαράς.

— Είμαι πρόθυμος να έπανορθώσω το λάθος μου, απάντησε. Η δεσποινίς κόρη σας μου έκανε εντύπωσι για την τόλμη της. Δεν πήγα τη άλλη μέρα στη συνέντευξί μας γιατί φοβήθηκα μήπως την έρωτευθώ. Ωστόσο, για να είμαι ειλικρινής, δεν μπόρεσα να την ξεχάσω. Ο Λούις 'Αλσιγκ κίτταξε τώρα με χαρά την κόρη του.

— Πονάει, Μάρτζορρυ, η καρδιά σου ; τη ρώτησε με τρυφερότητα. Μά εκείνη δεν μπορούσε πειά να κρύη τη συγκίνησί της. Έπεσε στην άγκαλιά του κ' άρχισε να τόν φιλάη σαν τραλλή.

— Έλα, ήσυχασε, της είχε εκείνος, θα κανονίσω εγώ αυτήν την ύπόθεσι.

Κ' ύστερα, γυρίζοντας προς τόν νέο που παρακολούθουσε έκπληκτος αυτή τη σκηνή, τού φώναξε :

— Μά τί περιμένετε λοιπόν ; 'Αφού αγαπάτε την κόρη μου, γιατί δεν μου ζητάτε την άδεια να την παντρευθήτε ;

Κι' έτσι μετά λίγες μέρες όλη η 'Αριζόνα γιόρτασε τους γάμους της ώμορφης Μάρτζορρυ 'Αλσιγκ και του Λάιονελ Τέλωρ.

ΚΛΑΡΕΝΣ ΚΕΛΑΝΤ

γνίδια των παιδιών μας. Ο καθηγητής έλπίζει ότι θα ζήση αρκετά ακόμη για να πλουτίση και μ' αυτά τη συλλογή του. Μά υπάρχουν όμως στις κατάφωτες βιτρίνες των καταστημάτων. Έμπρός από αυτές κάθε μέρα ένα σωρό μικροί κολλούν τη μύτη τους στο κρύσταλλο και παρακολουθούν μ' έκπληκτα μάτια τις ηλεκτροκίνητες άμαξοστοιχίες, τα άεροπλάνα, τις πολυτελείς βενζινακάτους και τις κουκκλες που μιλούν και τραγουδούν σαν άνθρωποι.

Μέσα σ' όλα αυτά τα γοητευτικά παιγνίδια ξεχωρίζουν όλες η «βεντέτες» του κινηματογράφου κι' όλοι οί μεγάλοι πολιτικοί της Εύρώπης. Η κουκκλες τώρα δεν μοιάζουν με τις παράξενες πριγκήπισσες της Αιγύπτου ή τις αισθησιακές μαρκησιές των Βερσαλλιών. Μοιάζουν με την Γκρέτα Γκάρμπο, την Νόρμα Σήρερ, την Μαίρη Γκλορυ καθώς και με τούς μεγάλους γόητες της θόνης.

Όσο για τούς πολιτικούς ένας θυμωμένος Μουσσολίνι κάνει πάντα τα παιδιά να γελούν με το τρομερό ύφος του. Έφέτος μάλιστα η βιτρίνες στολίσθηκαν και με κουκκλες 'Αθησυνών και με πάντων με όμοιώματα του αυτοκράτορος και της αυτοκρατειρας της Αιθιοπίας.

Ένουν δίκηοι λοιπόν οί σοφοί που πιστεύουν ότι τα παιγνίδια των παιδιών αντιπροσωπεύουν πάντα την εποχή τους.

ΑΝΡΥ ΑΡΝΟΛ